jõelaeva ümber. Tont kiirub ja vannub ja kohkrab imeasti taevast ilusse taevarma, aga jubas jälle sesamma lugu. Ümmarus läheb kell 12 ja käes vaeb nüüd jääb ootajeks. Hommikul tuleb vahtimine jõnele vaatama, kas kaupmees elus on ja aitab tema lihtsalt pöialt mahaa.

Nüüd jõi kaupmehele veel üks, aga seegi ei kõige hädaohtlikum öö voolivatel. Abiline oli jõllegi, ees talle näha andis, kuidas ka seda võimalt õnnelikult ära elada.

„Nüüd," ütles ta, „mine kirinurme ja peida ennast kiretu taha õnne. Aafel läheb kiretu kaela lahti ja tont kangab väljas. Sina aga tormita seda aega oma kasuks. Nii pea, kui ta kiretust väljas on tulnud, kangu sina ruttuti kiretu. Kiretu kaela käib kummitegu kimi. Sina kummi kirst seest paelt kimi ja õnne üle väljas tule, kas palugu ta sind, kuda tahes, enne kui ta sa nõudmise pääle kolmel korral „Issa meie" õnne laeb!"

Kaupmees legi jällegi ohtlikse äpetuse jõnele, läks kirikusse ja peitis ennast kiretu taha õnne.

Selleaeval ajal kui teistelegi ööbel, kangas kiretu kaela hämmitselt pääalt õnne. Kiretust tuli tont väljas ja ilmaet kaupmeest kiretu taga elavs tähele pannud, tormas ta ahne nahe kella torni. Kaupmees peab aga ruttuti kiretu, kummib kaela seest paelt kimi ja ootab mis nüüd saab. Ümmarus tormab tont suure õhinaga kella torni alla ahne nahe kiretu juurde.

Siis näeb ta kõige lugu on, tõmbab kiretu sülle, rapitab ja vapustab teda nii tugevasti, et kaupmehel kondid seest tahab õnne lahtuda. Ümmarus hakkab ta palumas, et kaupmees kiretust väljas tuleks, aga ei vähe näpust, kaupmees pole nii lell mees, et omas nahas tunnib tahtma, mida nii nõrgab, et tont kolmel korral „Issa meie" õnne laeks. Tont ei vähe seda kunstlaagi. Kell käib juba 12 pääle, tont ei ole ju ei ümmarune kõige näha: hakkab ärgitkuid jõnu lugema, aga ta veel kuhagi. Ümmarus on veel nõnni minut 12 pinnas. Palub veel karra, et kaupmees väljas tuleks, see aga ei tule. Nüüd ei aita enam mitte, kui aeta altari ette ja lae „Issa meie" kolmel keelel õnne. Saab tont lapetamas, siis astub kaupmees kiretust väljas – ja oh imet! altari ees seisab ime ilus neiu, kes tõmbes talle kaela kangab ja tema peaotsast seest juba meest tõmbab.

Hommikul tuleb vahtimine ukse ette. Kuningas kangab, nõõnum päraast paal meeletu, kord kabrele kord, kaupmehele ümber kaela. Tahab kaupmeest ja paneb jäälgamas nende asjade kohtus. Seal ta oli oma tütre selle peaotsjale lubanud naiseks anda.

Kuningas tütar ja kaupmees läksitõuse tõldas ja sõitsid kuningas kasti, kus suur ja tore vikluse pidu õnne ja eetuse.